

Jesenski društveni izlet v Strasbourg in po poteh Primoža Trubarja

V torek 2. 10. 2018, v zgodnjih jutranjih urah, smo se članice in člani Društva bolnikov s krvnimi boleznimi Slovenije podali na tridnevni izlet v Strasbourg in nadaljevali po poteh Primoža Trubarja ter obiskali Tübingen in Deredingen. Ob 5 uri zjutraj smo se zbrali na parkirišču pred vodnim mestom Atlantis v Ljubljani ter se nato zaupali šoferjema Vladu in Petru iz Turistične agencije Pohorje Tours, ki sta nas sprejela v svoj moderni avtobus. Naša vodnica, »alfa in omega« tega dne, je postala ga. Judita Mohr Žerdin. V prvih urah vožnje smo še kar malo dremali, saj smo nekateri morali vstati že okrog druge ure zjutraj. Pa to nas ni nič motilo, saj so bila pričakovanja velika. Vožnja skozi Avstrijo in Nemčijo je potekala varno in dokaj hitro, s postanki seveda. Gostota tovornega prometa nas je opozarjala, da je Nemčija močna gospodarska sila, saj smo bili priča deset kilometrskim kolonam tovornjakov. Kaj kmalu smo tudi spoznali, da je naša vodička na avtobusu prava »vsevedka«. Z izbranimi komentarji nas je sproti seznanjala o vsem, kar smo morali izvedeti, da bi bil naš izlet takšen, kot mora biti. Po načrtu smo prišli v družinski hotel »Hotel Restaurant Hanauer Hof« v mestecu Appenweier in se namestili po sobah. Po večerji smo večinoma odšli na počitek, saj smo morali drugi dan potovati naprej. Le najbolj vzdržljivi so si po stari slovenski navadi še ogledali hotelsko klet. Pred kletjo sem zasledil napise kot je ta: »Življenje je prekratko, da bi pil slabo vino.« Še bolj domiselna pa je ta drugi.: »Novega življenja ne moremo začeti, lahko pa začnemo nov dan v življenju, ki ga živimo.«

Drugi dan pa smo po zajtrku kaj hitro zapustili Nemčijo in prečkali nemško francosko mejo ter se kar naenkrat znašli v evropski prestolnici Strasbourg. Najprej smo si ogledali vse pomembnejše zgradbe od zunaj in se nato zbrali pred vhodom v Evropski parlament. Po varnostnem pregledu smo vstopili v mogočno stavbo z mešanimi občutki. Sprejeli so nas tudi naši predstavniki (Janez Vouk). Nekaj časa si je za nas vzela tudi evropska poslanka Tanja Fajon. V sproščenem pogovoru nam je povedala nekaj zanimivosti o samem delu parlamenta, o vplivu lobijev in močnejših strank, pa tudi o položaju in

vplivu društev bolnikov. Po foto terminu pred zastavami članic smo odšli na balkon in v živo prisostvovali redni seji parlamenta. Slišali smo tudi slovenskega evropskega poslanca Lojzeta Peterleta, ki se je oglasil k besedi. Nekatere druge pa smo le videli, saj jih ni bilo težko najti po shemi, ki smo jo dobili. Preko slušalk smo poslušali razpravo, sprotno prevajano v slovenskem jeziku.

Prehitro je minil naš predviden čas za obiske in že smo se poslavljali od Janeza Vouka, ki nam je povedal marsikaj zanimivega; nabrali smo si tudi kar nekaj gradiva. Da bi mesto kar najbolje spoznali, smo se malo zapeljali na panoramski ogled in si nato prosto malo ogledovali stari del mesta.

Potem smo se z ladjico zapeljali po reki Ill, ki je pritok Rena in s posebnimi vodnimi zapornicami tako pregrajena, da je plovna in mesto spoznavali tudi s te plati. Sledilo je še prosto »pohajkovanje« po mestu in skupen ogled večjih zanimivosti med katerimi je izstopala katedrala z enim stolpom kot Notre dame v Parizu.

Na dogovorjenem mestu smo vstopili v naš avtobus in se polni lepih vtisov zapeljali »domov« v naš hotel. Po večerji smo se hitro odpravili v sobe, saj smo naslednji dan zgodaj vstali in se odpeljali proti Tübingenu in Derendingenu. Med vožnjo smo občudovali Schwarzwaldski (Črni) gozd in urejene kraje ter mesteca na tej poti. Že površen pogled po pokrajini nam je dal vedeti, da tu ni nič prepuščeno naključju. Vse je bilo obdelano. Mesto Tübingen nas je očaralo s svojimi rožami, ki so bile povsod v starem delu mesta. Sonce nas je grelo in ogledi so bili zato še lepši. Povzpeli smo se še na grad in si ogledali stari del mesta vključno s hišo, v kateri je bil natisnjen Trubarjev Abecednik in Katekizem. Kar malo smo se zamislili ob tem, saj so mnoga stoletja minila od tistih burnih reformacijskih časov, ki so tudi nas Slovence priključili med narode s književnostjo in pisavo. Reka Neckar, ki deli mesto na dva dela je tiho tekla naprej in ni nič govorila, da ne bi motila naše vodičke. A mi smo morali dalje. V bližnjem Derendingenu, smo poiskali še cerkvico, kjer je Primož Trubar služboval in pisal svoja dela. Žal njegov grob ni čisto znan. V manjši cerkvi je le spominska plošča s posvetilnim napisom za »Primusa Truberja« – oz. našega Primoža Trubarja. Je pa na tem

skromnem pokopališču lepo urejen prostor za žarne pokope oz. raztros pepela – nekakšna kamnita reka (struga posmrtnega življenja). Veliko je drevja in grmovnic, ki dajejo nekakšno mirno in spoštljivo podobo za zadnji počitek tistim, ki so tu pokopani. Čeprav je bilo sonce še visoko na nebu smo našo »pohorsko raketo« obrnili proti Sloveniji in se začeli vračati po isti poti mimo Stuttgarta, Ulma, Münchena, ...proti avstrijski meji in nato proti Karavankam, da bi čim prej ugledali domačo rodno grudo.

Preden smo se zapeljali na avstrijsko stran, smo občudovali še nemške Alpe in veliko jezero Chiemsee, ki je pravo bavarsko morje. Vodička nam je ob tem pripovedovala še zgodbe o bavarskih kraljih, še posebej o Ludviku drugem, ki je žalostno končal ... Je pa pred smrtjo zgradil nepozabne gradove, ki jih dandanes ogledujejo množice turistov iz celega sveta ...

Sončni žarki so se poslavljali in zlato obarvali vrhove avstrijskih gora in kot bi mignil smo bili že na sončni strani Alp.

Polni lepih vtisov in doživetij smo počasi vsi zapustili avtobus. Predsednica društva ga. Mihaela Uhan se je še pred tem zahvalila vsem za sodelovanje, šoferjema za varno vožnjo in naši vodički za izjemno pripovedovanje.

Naše druženje je bilo pri kraju in z mislimi na naslednja srečanja smo se razšli, tako kot smo se pred odhodom zbrali.

Ivan Klep